

PLESALKA

Vida Taufer

Trakovi, speti okrog vitkih nog,
so se narahlo gležnjev dotaknili,
objeli so jih tiho gibi rok,
kot da metali cvetje bi po svili.
Brez teže vsak je živo plapolal,
navdihe rahle iz srca jemal.
Vsi so v iskrečo pesem se spojili,
se naglo upogibali ko lok,
z zastrtimi občutki govorili,
plesalko dvigali v lepotni krog.

Privid je vstal iz njenih svetlih sanj,
kot bi med nebom in zemljo visela,
y obupu še iskala čustev zanj,
v višine s strtim srcem hrepenela.
Le njemu bil vsak gib je darovan,
rodil se je, ugasnil kakor dan.
Ob njem je vsaka želja izzvenela,
navezana z vso živo silo nanj,
a moč privida je vse bolj bledela,
se trgala od slutenj in spoznanj.

Drsela je ob siju belih gub,
ki plavale so kakor ptičja krila;
na njih se svetil je razkošen up,
svetilka ga je mehko posrebrila.
V svetlobi se je gibal kakor zrak,
prodiral vanjo, vodil njen korak.
Ob kretnji se je kretnja vanj gubila
in se prelivala v ihteč obup,
a vsa podoba se je k luči vila
in gib iz nje žarel je ko poljub.